

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nogle gange kunne man få indtryk af, at oppositionens miljøpolitik er, at der skal være øde og tomt, og at der ingen aktivitet må være nogen steder i naturen.

Lad mig sige, at nu er det jo meget svært her på stående fod, hvor jeg ikke har de papirer hos mig, at gå ind i en teknisk diskussion med hr. Svend Auken. Men hvis jeg ikke tager meget fejl, må der i de tal være inkluderet, at der blev flyttet nogle penge fra Miljøministeriet til Udenrigsministeriet – jo, den internationale miljøbistand blev ressortmæssigt flyttet fra Miljøministeriet til Udenrigsministeriet, og medmindre jeg bliver belært om noget andet, når jeg ser papirerne, må jeg i hvert fald antage, at et tal af den størrelsesorden også dækker over, at der bare er blevet flyttet nogle penge over til et andet ministerium, og så giver det jo ikke et fair billede af, hvad der reelt er sket. Men alle disse teknikaliteter kan vi jo altid slås om i andre sammenhænge.

Lad mig bare slå fast: Vi har ikke på noget tidspunkt bestridt, at vi som led i arbejdet på at skaffe penge til en række centrale velfærdsområder har foretaget en omprioritering, hvor der er skåret på nogle områder i Miljøministeriet, hvor vi mente, at vi ikke fik nok miljø for pengene. Det var første fase, men nu går vi ind i en ny fase, hvor vi rent faktisk bevilger ekstra penge til en række grønne naturprojekter.

Kl. 22.40

Formanden:

Tak til statsministeren i denne omgang.

Så går vi til anden runde. Her er der 10 minutters taletid for ordførerne, og ifald der bliver korte bemærkninger, vil der være 20 minutter til korte bemærkninger, og dem tager vi i umiddelbar forlængelse af ordførerens indlæg.

Først hr. Frank Jensen.

Frank Jensen (S):

Det er tydeligt, at landets statsminister er ved at genindleve sig i rollen som politisk ordfører, og det varer nok heller ikke så længe, inden statsministeren får udkonkurreret den nuværende politiske ordfører, hr. Jens Rohde. Jeg kan sige, at mine erfaringer med dagens replik fra statsministeren er, at statsministeren er i topform til at overtage den polemiske facon, som jo er kendt i den rolle i det parti.

Jeg vil sige, at jeg var noget overrasket over, at statsministeren karakteriserede vores 12 timer lange debat som en sjasket affære; det er ikke ligefrem noget, som er en statsminister værdig at karakterisere en debat i Folketinget som en sjasket affære. Nu ved vi selvfølgelig ikke, hvilke erfaringer statsministeren har i den branche, men jeg kan sige, at det er ikke noget særlig værdigt udtryk om en debat i landets parlament. Men det er jo statsministerens eget valg.

Nu har vi valgt at bruge noget af debatten i dag på den store, historiske reform, som statsministeren jo kaldte den i sin åbningstale i tirsdags – den store, historiske reform om strukturen i det kommunale og regionale Danmark. Jeg tror altså, at statsministeren er nødt til at erindre sig, hvordan forløbet i virkeligheden var.

Det, som statsministeren ikke oplevede på så tæt hold som vi andre, var, at efter meget, meget korte indledende forhandlinger smed indenrigsministeren Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF ud af forhandlingerne på tre ultimative krav. Det ene var, at vi forlods skulle acceptere fem regioner, det andet var, at de kun skulle have med sygehusene at gøre, og det tredje var, at de ikke skulle have ret til egne indtægter. Her fik statsministeren måske en lille snert af, at der måske var behov for, at statsministeren engagerede sig i den sag.

Statsministerens ønske var at få en bred politisk aftale, men jeg må sige, at vores opfattelse hos både indenrigsministeren og ud fra statsministerens manglende engagement i sagen var, at kortene var pakket på forhånd med Dansk Folkeparti. Vi kunne få lov at være med, hvis vi på forhånd kunne garantere, at vi alene ville være med på betingelse af, at Dansk Folkeparti på forhånd havde sagt ja. Sådan var situationen.

Havde statsministeren ønsket andet, kunne statsministeren have engageret sig i sagen. Det er jo heller ikke ubekendt for statsministeren fra hans fortid som ressortminister i Schlüterregeringerne, hvor Poul Schlüter jo gang på gang engagerede sig i at få brede aftaler med Folketingets partier, selv gik ind i sagerne og selv tog affære, men det engagement manglede vi fra statsministerens side.

Med hensyn til den sag, som statsministeren kommenterede her til sidst, nemlig miljøbesparelserne, tror jeg, at statsministeren var ved at rode sig ud i ganske alvorlige problemer med den sandhedsplicht, der påhviler en minister. Statsministeren er nødt til at henholde sig til de oplysninger, der er afgivet af ressortministeren,